

og Lærere fik nu travlt med at raade Bod paa, hvad der var forsømt.

Men da var det forsilde.

*

*

*

Inde i Pastor Sidenius' Studereværelse stod en Dag i Efterhøsten en af Byens Smaaborgere for at bestille Barnedaab til om Søndagen. Han havde udrettet sit Ærinde med saa faa Omsvøb som muligt og stod allerede med Haanden paa Dør-laasen for at gaa, da han efter en kort Betænkning atter vendte sig mod Stuen og — temmelig udfordrende — sagde:

„Jeg kunde forresten med det samme anmode Hr. Pastoren om at være saa venlig at entholde Deres Søn fra min Have. Han og nogle andre Drenger har meget ondt ved at lade mine Kaviller i Fred — og det skøtter jeg, rent ud sagt, ikke stort om.“

Pastor Sidenius, der sad dybt bøjet over Skrivebordet med sine store, mørkeblaa Briller skubbet op paa Panden, i Færd med at indføre Fadernes Navne i Kirkebogen, rejste ved disse Ord langsomt Hovedet, skød Brillerne paa Plads og sagde skarpt:

„Hvad er det, De staar der og siger . . . ? Vil De beskyldte min Søn for at . . .“

„Ja, det vil jeg,“ vedblev den anden med en Haand i Siden, særdeles tilfreds med engang at kunne triumfere over den selvbevidste Præst. „Hr. Pastorens Søn — Peter Andreas hedder han nok — han er nu tilogmed som en Slags Hovedmand for disseherre smaa Gavtyve, der kryber over Folkses Plankeværker. Og Ret skal vel være Ret — ogsaa med Pastorens Børn. Jeg vil ellers